

θύν. Τότε η Μαίρη έπαιξε να είπη εις την διευθύντριαν τί είχε κάμη. Η διευθύντρια έστενοχωρήθη κάπως με την διαγωγή της καλλιτέρας μαθητριάς της, και δι' αυτό πρώτα την επέπληξε και κατόπιν την έσυγχώρησεν.

Η Δωροθέα έσκέυσε να ευχαριστήσει την Μαίρην.

— Ω! τίποτε... της απήντησεν έκείνη ή καλή κόρη. Το ξεύρω πως όλες σας με θεωρείτε άνητην, διότι μελετώ πολύ και δεν κάμνω άταξίες, αλλά πρέπει να μελετώ, διότι είμεθα μεγάλη οικογένεια και όχι πλούσιοι, κ' εγώ πρέπει να εργάζωμαι έπειτα και να βοηθώ τας αδελφάς μου... Και έπειτα ξεύρετε, δεν με ευχαριστεί διόλου να παραβαίνω τους κανονισμούς.

— Αυτή είναι ή μόνη σου έλλειψις, Μαίρη, — είπε τότε ή Ρόζα, — και πρέπει να σου την εξαλείψωμαι!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟΝ

Ητο άπόγευμα του Σαββάτου, και, μολοντί ήτο ήμέρα άργίας, ή Ρόζα έκαμνεν άσκήσεις εις το πιάνο, κατ' άνωτέραν διαταγήν, διότι ή μίς Γιόγκ είχε κάμη παράπονα δια το παίξιμόν της.

Έπαιζε το ίδιο κομμάτι και το έξανάπαιζε, κάμνουσα τόσα λάθη όσο: τόνοι ήσαν γραμμένοι εις το πεντάγραμμον, άν δέ κατά τύχην έπαιζε και και μίαν νόταν σωστά, έγύριζε λίαν εύσυζητήτως εις την άρχην και την έξανάπαιζε στραβά.

Η μίς Μπάρεκ έπρόβαλε την κεφαλήν από την θύραν.

— Ρόζα, πρόσσε: τί παίζεις, είπε, και μήν άφίσης τή φωτιά να σβύση... — Μείνατε ήσυχη, μίς Μπάρεκ απήντησεν ή μαθήτρια με εύγενή τρόπον.

Αλλά μόλις ήκουσε την έξώθυραν που έκλεισεν, έτρεξεν εις το παράθυρον του δρόμου, έκαμνεν ένα κωμικόν μορφασμόν προς την μίς Μπάρεκ και την μίς Σμιό, αι όποιαί είχαν έξέλθη μαζί, και ήρχισε να χορεύη μόνη της από την γαλήν της.

Έπειτα επέστρεψεν εις το πιάνο και έπαιξεν έν νεκρικόν έμβατήριον τόσον γοργά, ως να έπαιζε θριαμβευτικόν άσμα. Την στιγμήν έκείνην, ήνοιξεν ή θύρα κάλιν, και είσηλθεν ή Δωροθέα.

— Κοντεύεις να τελειώσης, Ρόζα; — ήρώτησεν.

— Η μίς Μπάρεκ έφυγε, και θα λείψη ως το βράδυ, — απήντησεν ή Ρόζα, — κ' εγώ είμαι όλόκληρη εις τας διαταγάς σου... Δυστύχημα όμως που δεν έννοεις από μουσικήν, Δωροθέα, και δεν μπορείς να έκτιμήσης τί λαμπρά παίζω! — έπρόσθεσε τελειόνοουσα το κομμάτι της με κάτι συγχορδίας της ίδιας της έφευρέσεως.

Έστράφη τότε, στο γυριστό σκαμνάκι, και είπε:

— Έλα λοιπόν, γέλασε και σύ λιγάκι! μήν είσαι έτσι λυπημένη!

— Θέλω να σου μιλήσω για την Μαριάνναν και την Έβελίαν... Κάτι πρέπει να κάμωμαι. Αν καθήσωμαι εδώ έως τας διακοπάς, θα είναι πολύ άργά... δεν άντέχω πλέον!

— Άς καθήσωμαι λοιπόν κοντά στη φωτιά και άς κάμωμαι συμβούλιον. Φώναξε την Μαριώρη...

Ηλθε και ή Μαριώρη, έκάθησεν δε και αι τρεις κοντά στο τζάκι, καταγής. Η Ρόζα έβγαλε την απαραίτητον χαρτοσακούλαν με τες καραμέλες, αλλά αι δύο άλλαι δεν είχαν διόλου όρεξιν να δοκιμάσου.

— Καλά, είπεν ή Ρόζα, δεν πιράζει... Άς προδώμαι εις την έναρξιν της συνδιασκέψεως, και τωσ μās έλθη διάθεσις άργότερα δια τα άναψυκτικά...

— Είναι ανάγκη να φύγωμαι από εδώ, είπεν ή Δωροθέα. Δεν βλέπω πως είναι δυνατόν ν' άφίσω εδώ μέσα την Μαριάνναν και την Έβελίαν, έπειτα από όσα συνέβησαν. Βεβαίως, έπαισαν και αι δύο, αλλά αυτού του είδους ή τιμωρία όχι μόνον δεν τας ώφελεί, αλλά και θά τας κάμη χειροτέρας... Έκτός τούτου ή Μαριάννα κοντεύει ν' άρρωστήση.

— Μάλιστα, έπρόσθεσεν ή Μαριώρη. Και το κακό είναι ότι θ' αγαπήση πάλιν με την Άδαν, και θ' άρχίσουν τα ίδια...

— Έκτός τούτου, τώρα αι δασκάλισσαι της θά της λέγουν περισσότερα πειρακτικά λόγια εις την παράδοσιν, άφου μάλιστα την έπιασαν επ' αυτοφώρω, και δεν θα την έμπιστευώμαι... Αυτό θα την αναγκάση να κάμη χειρότερα!

— Μα, τί θέλετε επί τέλους να γίνη; ήρώτησεν ή Ρόζα.

— Άπλούστατα: να φύγωμαι από εδώ, — απήντησεν ή Δωροθέα.

— Να το σκάσετε δηλαδή;

— Ναί... άφου δεν υπάρχει άλλος τρόπος...

— Δεν δοκιμάζετε να γράψετε στο σπίτι σας; ήρώτησεν ή Ρόζα μετά βραχείαν σκέψιν.

— Τί το φέλος;... Ο πατέρας ποτε δεν άπαντά, και ή μαμιά έγραψε της μίς Μπάρεκ ότι ένέκρινε την άπόφασίν της να μείνωμαι εδώ έως την Πεντηκοστήν.

— Πολύ θα ήθελα να έβλεπα αυτό το γράμμα, είπεν ή Ρόζα.

— Άχ! και ή Πεντηκοστή είναι πολύ μακριά! άνεστνάξεν ή Μαριώρη.

— Και το θέρος μακρότερα! έπρόσθεσεν ή Ρόζα.

— Τί έννοεις; ήρώτησεν άνήσυχος ή Δωροθέα.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΞΕΝΗ ΜΑΣ

Αγαπητοί μου,

Η Αθήναι είχαν την εύτυχίαν να φιλοξενήσου επί μίαν εβδομάδα την Α. Μ. την Βασίλισσαν της Άγγλίας και Αυτοκράτειραν των Ινδιών Άλεξάνδραν, αδελφήν της Α. Μ. του Βασιλέως μας.

Δεν θα έπιμείνω εις τας έορτάς, αι όποιαί έδόθησαν προς τιμήν της ύψηλης Ξένης, ούτε εις την έκτακτόν ύποδοχήν που της έγινε, την καλήν μόνον καθώς έγραψεν ή ίδια, ούτε εις τας άλλας έορτάς, τας όποιας έλάμπρυνε δια της παρουσίας της, και προπάντων τούς Πανελληνίους Άγώνας, εις τόν Στάδιον, όπου οι νικηταί είχαν την σπανίαν εύτυχίαν να δεχθούν τα βραβεία από τας χείρας της. Προτιμώ να σας είπω ολίγας λέξεις περί αυτής της ίδιας. Άλλά πάλιν δεν θα σας έξιστορίσω έν έκτάσει την βιογραφίαν της. Όπως οι εύτυχείς λαοί, κατά το γνωστόν λόγιον, ούτω και οι εύτυχείς άνθρωποι, — έστω και βασιλείς, — δεν έχουν μεγάλην ιστορίαν... Ο βίος της βασίλισσης Άλεξάνδρας συνοψίζεται εις ολίγας λέξεις: Βλαστός της βασιλικής οικογενείας της Δανίας, — θυγάτηρ του βασιλέως Χριστιανού Θ', του Νέστορος αυτού της Εύρώπης, — ήτύχησε ναγαπηθί δια τας άρετάς της και την καλλονήν της υπό του τότε Πρίγκιπος της Ουαλλίας, διαδόχου της Άγγλίας, και νυν βασιλέως Έδουάρδου Ζ', και νάνελη μετ' αυτού εις τον κραταιότερον κ' ένδοξότερον θρόνον του κόσμου.

Η Βασίλισσα Άλεξάνδρα είναι ώραία. Ξανθή, ραδινή, λεπτή, χαρίεσσα και μεγαλοπρεπής, μαγεύει τα πλήθη με την βασιλικήν αληθώς εμφάνισίν της και με το πλήρες αγαθότητος μειδιάμά της. Είναι καλή, και φιλόστοργος, και φιλανθρώπης, και φιλότεχνος, και φιλανθρωπος. Βεβαίως, τα προτερήματα αυτά, τα όποια είναι μεγάλα, βασιλικά, την κάμνουσαν αγαπητήν περισσότερον από την εύμορφίαν της.

Άλλ' έχει ακόμη και έν άλλο προτέρημα, το όποιον θα σας φανή ίσως μικρόν και άσημαντόν, αλλά το όποιον με συγκινεί ιδιαίτέρως, και είναι άκριβώς έκείνο που θα σας συστήσω εις μέμνησιν: Η Βασίλισσα Άλεξάνδρα — μη γέλασετε σας παρακαλώ, — πρόσσε πολύ τα ένδύματά της δεν τα τρίβει, δεν τα ζαρώνει, δεν τα χαλά.

Όραία, θα είπητε! Και τί πρόσσε-

ται εις μίαν τόσω μεγάλην Βασίλισσαν το νοικοκυριστικό αυτό προτέρημα; Τι ανάγκη έχει ή Βασίλισσα της Άγγλίας να πρόσσε τα ένδύματά της; Και δεν τα χαλά όσον θέλει;

Ναί! τώρα είμπορεί να χαλά, άν θέλη, μίαν μαργαριτοκέντητον ένδυμασίαν την ήμέραν... Άλλ' ή Άλεξάνδρα δεν ήτο πάντοτε Βασίλισσα και Αυτοκράτειρα. Τα πρώτα έτη της νεότητός της, πριν γίνη ακόμη Πριγκίπισσα της Ουαλλίας, έζησεν ως Δανίς ήγεμονοποις σχετικώς πτωχή. Ο πατέρας της δεν είχε γίνη ακόμη βασιλεύς, ή οικογένειά του ήτο μεγάλη και τα εισοδήματά του μέτρια. Δια να μην έξοδεύη πολλά εις διδασκάλους, ήναγκάζετο ο ίδιος να παραδίη μαθήματα εις τα παιδιά δια του. Και ή μητέρα της, ή ένάρτος Λουίζα, δ' ά να μην έξοδεύη εις ραπτριάς, ήναγκάζετο να ράπτη ή ίδια τα ένδύματα, βοηθουμένη υπό των μεγαλύτερων της θυγατέρων. Κατ' αυτόν τον τρόπον ή Άλεξάνδρα έμαθε δύο πράγματα: πρώτον να ράπτει μόνη της, και δεύτερον να έκτιμά και κατά συνέπειαν να πρόσσε τα ένδύματά της. Και από τότε απέκτησε την συνήθειαν, την όποιαν διατηρή και σήμερα, να στέκεται ίσια, δια να μη ζαρώνεται και χαλά το φέρεμα. Και καθώς ξεύρετε, από τίποτε άλλο δεν χαλά γρηγορώτερα το φέρεμα παρά από την απροσεξίαν, την άψηρησίαν του φορούντος. Παρατηρήσατε άνθρώπου; που δεν έχουν το προτέρημα, την καλήν συνήθειαν της Άλεξάνδρας: την πρώτην ήμέραν θα φορέσουν ένα φέρεμα; — την άλλην ήμέραν θα είναι για πέταγμα!

Η πτωχή πριγκίπισσα της Δανίας είχε τόσω μεγάλην τύχην, ώστε ή καλή συνήθεια την όποιαν διέτηρσε από τα πρώτα έτη της στενοχωρημένης της νεότητος, δεν της έχρησιμευσεν. Άλλ' ήμπορούσε και να της χρησιμεύση! Όπως είμπορεί να χρησιμεύση εις κάθε άνθρωπον! Πάντοτε ή οικονομία είναι καλή, και ή οικονομία των ένδυμάτων είναι μία από τας σημαντικώτερας. Το λέγει και ή παροιμία: Όποιος φυλάει τα ρούχα του έχει τα μισά. Έπειτα... δεν πιστεύω ότι όλοι μου αι άναγκώστρια, όσον καλήν τύχην και άν έχουν, θα γίνουσαν μίαν ήμέραν Βασίλισσαι, Πριγκίπισσαι ή έκαιομυριούχοι... Αι περισσότεραι βέβαια θα ζήσουν νοικοκυριστικά, απλά, με περιωρισμένους πόρους, και ή οικονομία θα ταις είναι πάντοτε αναγκαία. Άς μάθουν από τώρα να ράπτουσαν μόνα τα ένδύματά των και προπάντων άς συνήθισουν να τα πρόσσουν. Η βασίλισσα της Άγγλίας, ή ύψηλή μας ξενη, ταις δίδει καλόν παράδειγμα και μάθημα λαμπρόν.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 92ος
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1905.

1. — Είς τον Διαγωνισμόν τούτον διακαιούνται να λάβουν μέρος όλοι οι συνδρομηταί και αι συνδρομητριάς, καθώς και τα αδελφια των όσα έχουν ψευδώνυμον.

2. — Έκαστος των διαγωνιζομένων όφείλει να στείλη από μίαν συλλογήν Πνευματικών Άσκήσεων, πρωτοτύπων, ιδιόκων του, άδημοσιευτών, αι όποιαί δεν πρέπει να είναι ούτε ολιγώτεροι των 10, ούτε περισσότεροι τών 15.

3. — Κάτωθεν της τελευταίας Πνευματικής Άσκήσεως, μετά την λέξιν *Γέλος*, ο διαγωνιζόμενος όφείλει να γράψη την έξην «Διαβεβαίωσιν», και να υπογράψη αυτήν με το *αληθές του όνομα*:

«Επί λόγω τιμής διαβεβαίω την » Διάπλασιν, ότι όλας τας άνωτέρω » Πνευματικάς Άσκήσεις συνέθεσα μό » νος μου, ουδέμίαν δ' έξ αυτών άντέ » γραφα άλλαχθην, εκ χειρογράφου ή » έξ έντύπου, ούτε ήκουσα (εκτός των » Δημωδών και Αρχαίων Αινιγμάτων,) » λεγομένην παρ' άλλου.»

4. — Όταν ή Διάπλασις σχηματίση βάσιμον ύπόνοιον ότι μία συλλογή, (και άν ακόμη ο άποστολεύς αυτής βεβαίωσ επί λόγω τιμής το έναντίον,) είναι αντίγραφον ξένης εργασίας, άνεικότου, είτε υπεξαιρεθείσης είτε έκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιούται να την αποκλείση εκ του Διαγωνισμού και, άν θέλη, να ναφέρη εις τ' Αποτελέσματα τα όνόματα των δια τοιούτον λόγον αποκλεισθέντων.

5. — Έφ' όσον θα δημοσιεύονται — από 1ης Ιουτίου 1905 — αι έγκριμέναι Πνευματικαί Άσκήσεις, δικαιούται και παρακαλείται μάλιστα έκαστος συνδρομητής, να καταγγέλλη όσας έξ αυτών ήθελε τυχόν ανακαλύψη ως προσρχόμενας έξ αντίγραφής δημοσιευμένων. Η καταγγελία πρέπει να είναι ώρισμένη και άποδειγμένη, να σημειούται δηλαδή ο τίτλος, της έφημερίδος ή του περιοδικού, έξ ου ή αντίγραφη, το έτος, ο τόμος, ή σελίς και ο αριθμός υπό τον όποιον είχε δημοσιευθί ή καταγγελλομένη Άσκησις. Παραδείγματος χάριν: «Καταγ » γέλω την έν τή Διαπλάσει ε. έ. δη » μοσιευθείσαν Πνευματικήν Άσκησιν » υπ' αριθ. 255 του δεινα, ως άντι » γραμμένην εκ της Διαπλάσει, έτος » 1890 τόμος 18, σελίς 32, Άσκησις » 17. (Υπογράφη.)» Έκάστη καταγγελία πρέπει να είναι γραμμένη εις χωριστόν τεμάχιον χαρτου. — Αι καταγγελλαι, έξελεγχόμεναι και άποδεικνυόμεναι αληθείς, θα έγγράφονται εις επί τούτω βιβλίον, και κατά την άπονομήν

των Βραβείων του Διαγωνισμού, όχι μόνον δεν θα λαμβάνονται υπ' όψει αι κλοπιμαίαι Άσκήσεις έκάτης συλλογής, αλλά και θάφαιρηται ίσος αριθμός εκ των μη καταγγελλθεισών.

6. — Η συλλογή πρέπει να είναι όση το δυνατόν πλήρης, να περιέχη δηλαδή μίαν ή δύο Άσκήσεις έξ έκάστου είδους και καθ' ήν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εις την Διάπλασιν. Ούτως ο διαγωνιζόμενος έχει μεγαλύτεραν πιθανότητα έπιτυχίας παρά εάν ήρκαίτο εις ολίγα μόνον είδη Άσκήσεων.

7. — ΑΠΕΝΑΝΤΙ έκάστης Άσκήσεως, εις το περιθώριον του τετραδίου, πρέπει να είναι γραμμένη ή λύσις της Άσκήσεως άνευ λύσεων, αποκλείονται.

8. — Όσοι εκ των διαγωνιζομένων λησιμονήσου ή παραλείψου σκοπίμως να σημειώσου την ηλικίαν των, θα καταταχθούν εις την Άνωτέραν Τάξιν, οίανδηποτε ηλικίαν και άν έχουν. Η δε παράλειψις του ψευδώνυμου θα σημαίνη, ότι έπιθυμούν να διαγωνισθού με το όνομά των.

9. — Αι Άσκήσεις πρέπει να είναι πολύ καθαρογραμμένα και εύανάγνωστοι, εις μεγάλα τετράδια, (χωρίς δηλαδή να διπλώνεται το φύλλον του συνήθους χαρτου της γραφής.) Χειρόγραφα ακατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εις το καλάθι.

10. — Αι συλλογαί, έπιγραφόμεναι «Πνευματικαί Άσκήσεις δια τον 92ον Διαγωνισμόν», είναι δεκταί μέχρι της 10 Ιουτίου. — (Είμπορείτε να τας στείλετε ως χειρόγραφα, υπό ταινίαν επί συστάσει, πλήρνοντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά.)

11. — Κατά το διάστημα της Β' Εξαμηνίας του 1905, θα δημοσιεύονται εις την «Διάπλασιν» Άσκήσεις, κατ' έλευθέραν έκλογήν, εκ των έγκριθσομένων του παρόντος Διαγωνισμού αποκλειστικώς. Περὶ τα τέλη του έτους θα δημοσιευθού τ' αποτελέσματα και θα προκηρυχθί ο νέος Διαγωνισμός δια την Α' Εξαμηνίαν του 1906. Έν τω μεταξύ, ουδεις θα δύναται να στέλλη Άσκήσεις προς δημοσίευσιν.

Οι λοιποί όροι είναι οι αυτοί με τους όρους πάντων των Μεγάλων Διαγωνισμών, τους όποιους βλέπετε εις το Ε' Κεφάλαιον του Όδηγού περι Βραβείων, (φυλλ. 1ον, σελ. 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΗΣ
[Κατά το άγγλικόν της Δος Σ. Ε. Μπουκάμ]

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Τὰ δύο ἀρκουδόπουλα εἶχαν φύγη, χωρὶς νὰ τὰ πάρη κανένας εἰδησιν, καὶ ἦσαν πηγαίμενα εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐνῶ ὁλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν τὸν νοῦν των στὸν Λεονταράκη, καὶ πῶς νὰ τον συγγαροῦν καὶ πῶ νὰ τον ἐπαινέσουν!

Ἐπῆγαν λοιπὸν ὁ Μῆτσος καὶ ὁ Μανώλης, κ' ἔκαμαν «θάλασσαν» τὸ Ἐκπαιδευτήριον τοῦ μακαρίτου κυρίου Μαίμουδιάδου...

Ἐκατέβασαν τοὺς πίνακας, ποῦ εἶχαν τυπωμένα μετὰ μεγάλα ψηφία, ὁ ἕνας τὸ γαλλικὸν ἀλφάβητον καὶ ὁ ἄλλος τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 20, κ' ἔδωσαν μιὰ μετὰ πᾶς κοῦτρες των καὶ τα ἐτρέπησαν, (αἱ ἀρκουδοὶ, ἔξερτε, ἔχουν κοῦτρες, πολὺ χονδρῆς, σὰν κούτσουρα), καὶ ὕστερα ἐπῆραν δρόμον, μέ-

«Ὡ! τί παιχνίδια ποῦ ἐπαίξαν!»

σα στὸν λόγγον, νὰ πᾶνε νὰ εὔρουν τοὺς ἄλλους.

— Γιὰ δῆτε τὰ κολλάρα μας! Ὅλοι πρέπει νὰ φοροῦν κολλάρα! Ὅλοι οἱ καθὼς πρέπει ἀνθρωποὶ φοροῦν κολλάρα. Ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι πθήκοι φοροῦν καὶ αὐτοὶ κολλάρα!...

Ἔτσι ἐφώναζαν, κ' ἔκαμαν καὶ οἱ δύο τὴν φωνὴν τοῦ καί μένου τοῦ Τζίνου-Τζέκου, — ἐννοεῖται!

Ἡ Φασουλίνα τοὺς εἶδε στὴν ἀρχὴν, καὶ τα ἔχασε.

— Ἔσπασε ἡ χολή μου, Λεονταράκη μου, εἶπεν, ὅταν ὁ φίλος της τὴν ἤσυχασε, πῶς δὲν ἦταν τίποτε, γιὰ νὰ το φοβηθῇ. — Εἶμαι τόσο νευρικὸ πλάσμα, ἔξερεις, καὶ τώρα τελευταῖα μάλιστα, τόσα ἐτράθηξα, ὥστε δὲν εἶνε πολὺ γερὸ τὸ κεφαλάκι μου!

— Βέβαια δὲν εἶνε, μικρούλα μου! ἀλλὰ τώρα πιά ὅλα ἐτελείωσαν! — εἶπε ὁ Λεονταράκης.

«Ὅλα τὰ ἄλλα ζῳάκια εἶπαν καὶ αὐτὰ: — Ναί! ὅλα ἐτελείωσαν!»

Καὶ ἔκαμαν γέλια καὶ χαρὲς. Καί, γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν χαρὰν των, εἶπαν κ' ἐπῆγαν νὰ παίξουν στὸ μεγάλο ἀλώνι...

«Ὡ! τί παιχνίδια ποῦ ἐπαίξαν!» Ἐπρεπε νὰ ἐθλέπατε τὸν Μῆτσο τὸ Ἀρκουδόπουλο, μετὰ τὴν βελάδα καὶ τὸ καπέλλο τοῦ καίμενου κυρίου Μαίμουδιάδου (καὶ ἦσαν καὶ τὰ δύο κουρέλια καμωμένα!), πῶς ἔκαμαν τὸ περπάτημά

του καὶ τὴν φωνὴν του καὶ τὰ κινήματά του, καὶ ἀπὸ πίσω του ὁ μικρὸς Ἀλεπουδάκης νὰ κάμνη τάχα τὸν ἀτακτον μαθητὴν καὶ νὰ περιπαίξῃ τὸν δασκάλιν του: ἔπρεπε νὰ ἐθλέπατε τὴν Τιγρίναν καὶ τὸν Παρδαλάκη, πῶς ἐγόρευαν σὰν δαιμονισμένα γύρω-γύρω ἢ τὸν Ἀγριοκαπράκο πῶς ἐχοροπηδοῦσε μοναχὸς του, σὰν χοροδιδάσκαλος: καὶ ἡ πιὸ μελαγχολικὴ γάτα νὰ ἐβλεπε ἐκεῖνα τὰ πράγματα, θὰ ἔσκαζε ἀμέσως τὰ γέλια.

Καὶ ὁ Λεονταράκης ἐστεκόταν ἀκουμπισμένος στὸ μεγάλο δένδρον, καὶ τα ἐβλεπε κ' ἐχαμογελοῦσε: δὲν ἤθελε νὰ παίξῃ καὶ νὰ πηδήσῃ καὶ ὁ ἴδιος, διότι λέει, δὲν κάνει καλὸ αὐτὸ ἀμέσως μετὰ τὸ φαγ... — δηλαδή, ἤθελε νὰ εἰπῇ, πῶς του ἄρσσε καλλίτερα νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους νὰ παίζουν...

Ὁ Γιαννάκης, ὁ φίλος μας, ἐτίναζε ψηλά τὸ κασκέτο του, κ' ἐφυσούσε σὰν τρουμπέττα τὴν προβοσκίδι του, τόσο ποῦ ἐδράχνιασε, καὶ τὸ βράδυ ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα, ἡ μαμμά του, τοῦ ἔβρασε χαμόμηλο. Ἡ δισκοινὴ Λύκαινα, καθὼς καὶ ὁ Μανώλης, τὸ ἄλλο Ἀρκουδόπουλο, ἐπηδοῦσαν κ' ἐκτυπούσαν τὰ παλαμάκια. Ἡ Φασουλίνα ἠσύχασε τέλος πάντων ἡ καρδιά της ἤλθε στὸν τιπον της: ἀλλὰ, εἴημα δὲν το ἐκουνούσε ἀπὸ τὸν Λεονταράκη, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ...

Ἀφοῦ ἐπαίξαν ἐπικίξαν κ' ἐκουράσθησαν, ὁ Γιαννάκης ἐπρότεινε νὰ κάνουν διαδήλωσιν καὶ νὰ πᾶνε τὸν Λεονταράκην στὸ σπίτι του...

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια.)

Ὁ Ἡπειρομέριος ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω τὸ ὄπλον του, καὶ ἐξηφρανίσθη εἰς τὸ σύνδενδρον δάσος. Ὁ Γιαρουργὸς ἔμεινε ἀκίνητος ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, κατόπιν ἐπέστρεψεν ἀργὰ ἀργὰ εἰς τὴν κατασκηνώσιν των καὶ ἐξηπλώθη δίπλα εἰς τοὺς λευκοὺς, ψιθυρίζων:

— Ὁ Γιαρουργὸς δὲν ἔχει πλέον πατριδα' ὁ Ἰνδὸς ποῦ μισεῖ δὲν ἔχει παρὰ τὴν ἐκδίκησίν του!...

Ὅταν ὁ Ἀλόνης τὸν ἀντικατέστησεν ὡς φρουρὸς, ὁ Ἰνδὸς δὲν του εἶπε τίποτε διὰ τὴν συνομιλίαν του μ' ἐκεῖνον τὸν πρῶτον ἐχθρὸν, ἀλλὰ τὸν συμβούλευσε νὰ προσέχῃ ἀγρύπνως.

Ἀνέτειλεν ἡ αὐγὴ, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε. Ὁ Γιαρουργὸς, ὅστις εἶχεν ἀποκρύψῃ καὶ ἀπὸ τὸν Δὸν Ραφαὴλ ἐκεῖνην τὴν συνάντησιν, ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, πρὸ τοῦ σπηλίου: Ἦθελεν ἀρὰ γε νὰ ταχύνη τὴν πορείαν

του, πρὶν ἐτοιμασθῶν οἱ ὁμόφυλοί του πρὸς ἀμυναν; Πολὺ πιθανόν...

Τὰ περίεξ τοῦ ποταμοῦ ἦσαν πάντοτε ἀκατοίκητα, ἀλλὰ αἱ ὄχθαι του ἦσαν, ὅπως αἱ προηγούμεναι, σκεπασμένα μετὰ ἀτελείωτα δάση. Κάπου-κάπου διεκέντωντο ἀπὸ ἀπεράντους ἐλώδεις σαβάνας, ὅπου ἐνεφανίζοντο ἐνίοτε μεγάλαι νεροφεῖδαι.

Ἐσσαρὰς ὥρας ἐταξείδευαν ἔτσι, ὅταν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἠκούσθησαν ἔξαφνα τρομακτικὸι κρόττοι.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνης. Τί εἶνε αὐτὸς ὁ πάταγος; Θαρρεῖς καὶ εἶνε χιλιάδες κροκίδελοι ἐκεῖ ἐπάνω!

— Καίμῃνοι, καὶ νὰ κάμουν τόσον θόρυβον! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ. — Πολὺ ἀμφιβάλλω... Τί νομίζεις ἐσύ, Γιαρουργῆ, πῶς εἶνε;

Ὁ Ἰνδὸς δὲν ἀπήνησεν: ἐκύτταζε, μετὰ ἀνήσυχα βλέμματα, τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

— Λοιπὸν; — τὸν ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητὴς μετὰ τινὰς στιγμάς. Ἐτελείωσες τὴν ἐξέτασιν, Γιαρουργῆ;

— Ναί, ἀπήνησεν ὁ Ἰνδὸς μετὰ ὑπόκωφον φωνήν.

— Καὶ τί παρατήρησες;

— Ὅτι τὸ ρεῦμα εἶνε ἀργότερον τώρα.

— Καὶ πόθεν νομίζεις ὅτι προέρχεται αὐτό; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχουν πετάξῃ ἐμπόδια εἰς τὸν ποταμόν.

— Τί εἶδους ἐμπόδια.

— Ἰρήγορα θὰ το μάθωμεν ἐμπρὸς!

Ἐξανάπιασαν τὰ κουπιά καὶ ἐτράθηξαν δυνατὰ, διότι ἦσαν περίεργοι νὰ μάθουν τί ἐμπόδια ἔφραξαν τὸν ποταμόν.

Οἱ κρόττοι ἐξηκολούθουν ν' ἀκούωνται ἀπὸ τὸ μέρος τῶν πηγῶν, ὡς νὰ κατεκρημνίζοντο τεράστιοι ὄγκοι εἰς τὰ νερά.

Ὁ καλλιεργητὴς καὶ οἱ σύντροφοί του ἤρχισαν ν' ἀνησυχοῦν: ἀλλὰ καὶ ὁ Γιαρουργὸς ἦτο συνωφρυνμένος καὶ τὰ μάτια του ἐπρόδιδαν τοὺς ἐνδοιασμούς του.

Ὅταν ἐπέρασε τὴν καμπὴν τοῦ ποταμοῦ, ἡ λέμβος εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς πολυαριθμοὺς κορμούς δένδρων, οἱ ὅποιοι κατεῖχον ὅλον τὸ πλάτος τοῦ ρεῦματος, ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην ἕως τὴν ἄλλην. Χονδροὶ πάσσαλοι, φυτευμένοι εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, τοὺς ἐκρατοῦσαν ἀκινήτους πρὸς ἐπιμετρον οἱ κλάδοι των εἶχαν περιπλακῆ μεταξύ των καὶ δὲν ἄφιναν ἐκεῖνον τὸν πλέοντα σωρὸν τῶν δένδρων νὰ χωρισθῇ.

— Αὐτὸ εἶνε ὀλόκληρον δάσος πεσμένο εἰς τὸ νερό! — εἶπεν ὁ Ἀλόνης.

— Πεσμένο! εἶπεν ὁ Βελάκος. Δὲν λές καλλίτερα ὅτι τὸ ἐκρήμνισαν οἱ ἐχ-

θροί μας, διὰ νὰ μας φράξουν τὸ πέρασμα; — Οἱ Ἰνδοὶ που πρόπορευονται; — Αὐτοὶ καὶ οἱ ὁμόφυλοί των, διότι χρειάζονται ἐκατὸν ἄνδρες τοῦλάχιστον διὰ νὰ κάμουν ὄλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν... Τὸ ταξείδι μας διὰ τοῦ ποταμοῦ ἐτελείωσες, φίλοι μου.

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι εἶνε δυνατὸν ν' ἀνοίξωμεν διόδον;

— Ὅχι. Ἀλόνης. Θὰ χάσωμεν ἀδικα μίαν ἐβδομάδα ἢ καὶ δύο. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Γιαρουργῆ;

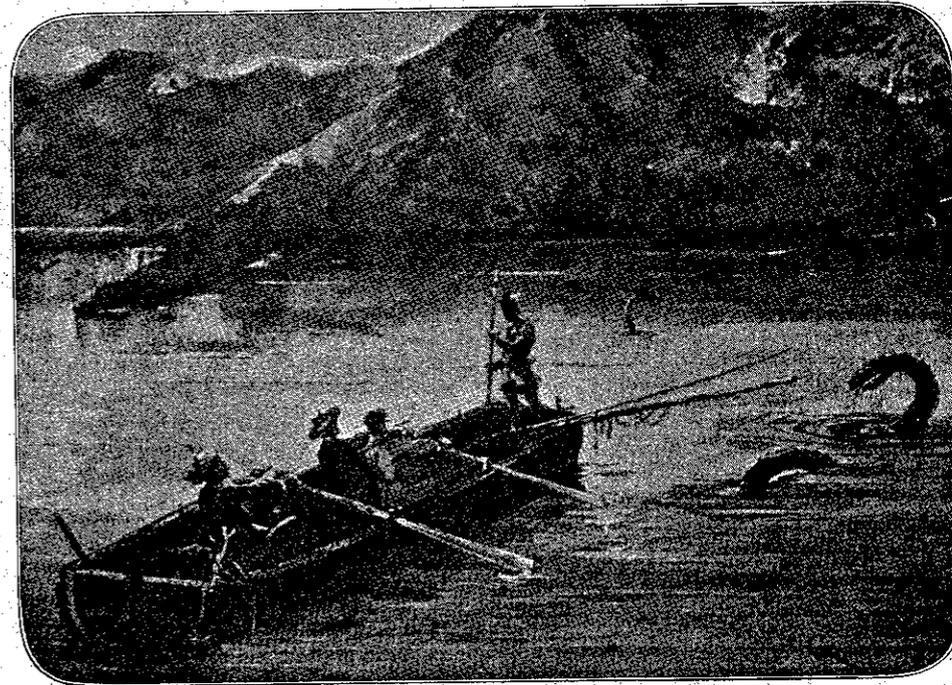
— Ναί, ἀφέντη, ἀπήνησεν ὁ Ἰνδὸς. Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ὅτι θὰ ἔχωμεν στὴν πλάτην μας καὶ τοὺς ἐχθρούς.

— Ὡστε, ἀνάγκη νὰ ξεμπαρκάρωμε...

— Ὅχι, ἀφέντη... Θὰ περάσωμεν μετὰ τὸ μονόξυλον, μέσα ἀπὸ τὴν σαβάναν. Τὸ νερὸ εἶνε ἀρκετὸ.

— Ἰνωρίζεις τὴν δρόμον;

— Ὁ Ἰνδὸς πάντοτε τὸν εὕρισκει.

«Ἀνέβαιναν κ' ἐβουτούσαν μεγάλα φεῖδια.» (Σελ. 173, στήλ. γ')

— Ἀπὸ ποῦ θὰ περάσωμε;...

— Πρέπει νὰ γυρίσωμε...

— Ἄς γυρίσωμε λοιπὸν!

Ἐστρεψαν τὴν πρῶραν καὶ κατέβησαν μετὰ ταχύτητα μεγάλην τὸν Βενιτουάρεν, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσουν οἱ Ἰνδοὶ, οἱ ὅποιοι βεβαίως ἦσαν ἐκεῖ πλησίον κρυμμένοι, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχαν κρημνίσῃ τὰ δένδρα.

Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ Γιαρουργὸς διηύθυνε τὸ μονόξυλον πρὸς τὴν σαβάναν, τὴν ποίαν ἦνονε μετὰ τὸν ποταμόν μία μικρὰ διώρυξ ἀνοικμένη εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ο ΓΟΗΕ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ

Ἡ ἐλώδης ἐκεῖνη σαβάνα εἶχεν ἀπέ-

ραντὸν ἕκτασιν πρὸς νότον, σχεδὸν ἕως τὰ ὅρια μιᾶς ὑψηλῆς ὄροσειρᾶς, ἡ ὁποία ἐκεῖτο ἀνατολικώτερον.

Τὰ ὕδατα τοῦ ἀβαθοῦς ἐκεῖνου ἔλους ἦσαν μαυρωπά, ἀλλὰ δὲν ἐβγαζαν καμμίαν δυσάρεστον ὀσμήν, διότι δὲν ἐφύτρωναν ὑδρόβια φυτὰ ἐκεῖ μέσα.

Ἀπόλυτος σιγὴ ἐβασίλευεν. Ἐνίοτε ὅμως ἠκούοντο ὑπόκωφα γουργουρίσματα τοῦ νεροῦ καὶ ἐφαίνοντο ποῦ ἀνέβαιναν καὶ κατόπιν ἐβουτούσαν πάλιν μετὰ γέλια φεῖδια.

— Προσέχετε μὴν πέσετε, — εἶπεν ὁ Γιαρουργὸς, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν διώρυγα. — Ὅποιος πέσῃ στὸ νερὸ εἶνε χαμένος.

— Τί πορείαν κρατοῦμε; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ.

Ὁ Ἰνδὸς ἐδείξε μετὰ τὸ δάκτυλον τὴν κορυφὴν ἐπὶς ὑψηλοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον διεκρίνετο καθαρὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐ-

ρανοῦ, φωτιζόμενον ἤδη ἀπὸ τὴν σελήνην. — Ἐκεῖ, — εἶπε, — πίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κολοσσόν, εἶνε κρυμμένη ἡ Πόλις τοῦ Χρυσοῦ.

— Πόσες ὥρες πρέπει νὰ ταξιδεύσωμεν, πρὶν φθάσωμεν;

— Ἀῦριον τὴν αὐγὴν, ἂν βαστοῦν αἱ δυνάμεις σας, θὰ βγοῦμε στὴν ξηρὰν.

— Δὲν θ' ἀφίσωμε τὰ κουπιά...

— Τότε, αῦριον τὸ βράδυ θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Μανόαν.

— Νὰ λόγια, ποῦ φέρουν τὸ κτυποκάρδι! — ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνης. — Καί μας βεβαίως: πῶς εἶνε πολὺ χρυσάφι ἐκεῖ;

— Στέγες χρυσῆς, κολόννες χρυσῆς καὶ παλάτια καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἴδια

αί προτάσεις σου εις το προσεχές) Καταλαβαρδίζων (ἐπίσης) "Ανθος τῶν Δειμάτων (ἐπίσης) [EE] διὰ τὴν κομψοτάτην ἐπιστολήν) καὶ Χριστιανὴν Παρθένον (·; σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας [EE] ἢ ἐπιστολὴ σου με κατεργήτευσαι.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν· ἢ Θεὰ τῆς Ἐλπίδος με τὴν Μόνο-σιν, Γοργόφτερον Ἐλίδα, Διαφυσθεῖσαν Ἐλίδα, Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης καὶ Προγυμνα Τζάλμαν — ὁ Καθαρός Ἄηρ με τὴν Νοσταλγοῦσαν Δροβίαν — ἢ Σανθὴ Φοῖβη με τὸν Ἀγγελὸν τῆς Χαράς, Ἀγγελὸν τῆς Νῆψ, Ἀγγελὸν τῆς Ἐλπίδος, Χρυσόδατον Ἀγγε-λὸν καὶ Χαριτωμένο Ἀγγελοῖδι — τὸ Φίλημα τοῦ Κόμαος με τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἐλληνίδα, Ἐλληροπούλαν, Ἐξόριστον Ἐλληνα, Ξενι-τεμένην Ἐλληροπούλαν καὶ Ἐλληνα Ἀθλη-τὴν — ἢ Ἀγνή Ψυχὴ με τὸ Ἄσμα Νηρηϊ-δος, Ψιχρὴ τῆς Δρόβου, Δευκὴν Νύκτα, Διο-νωσίδα Πηγὴν καὶ Ζαχαλὰ — τὴ Περωμέ-νον με τὴν Δευκὴν Νύκτα, Ξενιτεμένο Ἐλ-ληροπούλο, Ἀργυρᾶν Πανσέληνον, Ἀἶραν τοῦ Φαλῆρου καὶ Δεῖον τῆς Μακεδονίας — ἢ Ἐσωνὴ Νεφέλη με τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Νηκοκόρακα, Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆξ, Ξαν-θὴν Φοῖβην καὶ Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην — τὸ Ρόδιον τῆς Ἀνατολῆς με τὸν Ζέφυρον τοῦ Βοσπόρου, Δευκὸν Ἰον, Κόρην τοῦ Αἰθέρος, Ξανθὴν Φοῖβην καὶ Φίλημα Σκάς — ἢ Δουξ τῆς Καρδίου με τὴν Ἀγκυραν τῆς Σωτη-ρίας, Οὐδέρα, Λουλοῖδι τῆς Καρδίας, Τόρον καὶ Φωστῆρα τῆς Ἡλείου — τὸ Ὄχρον Ἀμόραντον με τὴν Ξανθὴν Φοῖβην, Κυκλα-μίαν, Ἄνθος τῆς Ἀγρότης, Νηκοσοον καὶ Ἄδωνι — ὁ Ὄβος τοῦ Μονοσπράου με τὴν Δευκὴν Νύκτα, Κοιμητριάδα Κύνου, Γορ-γόφτερον Ἐλίδα, Σεργάναν τοῦ Σοῦμπερ καὶ Φίλην τῶν Ζώων — ἢ Ντούμπλ-Τριπλ με τὸν Τζῶν-Μπούλλ, Παιδικὴν Χαρὰν καὶ Ὑπερήνη Ἀστὸν — ἢ Λήμψι τοῦ Ἥλιου με τὸν Γόρδιον, Ὑπερ Πατρίδος, Χαρὰν τῶν Γονέων καὶ Κόρην τοῦ Διός — τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως με τὴν Μυροβόλον Χαρωγὴν καὶ Μόνοσιν.

Ἡ Διάπλασις ἀπαξέεται τοὺς φίλους τῆς Νίκου Κατερόπουλον (ἐλήφθησαν καὶ ἐφυλά-χθησαν αἱ σημειώσεις σου διὰ νὰ χρησιμεύουν ἐν καιρῷ) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης [EE] διὰ τὴν ποιικίαν καὶ ὠραίαν κοκκινώμαυρον ἐπι-στολήν) Α. Ι. Αλ. (ναί) Ποσειδῶνα τῆς Μή-λου (ἐλήφθη χαίρω πού σου ἤρесе τόσον ἢ 18η Κυριακὴ) Γλωσσοκοπιάν (εὐχαριστῶ πολὺ ἐπιτίξω τώρα ἐτι διὰ μὲν γράφης συχνότερα) Ἐιένην Α. Μάλλη, Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου [EE] ἔστειλα· ναί, ἢ λύσις τῆς 68 Ἀσκήσεως ἐδομησιεύθη λαμβασμένη: πῖλος-πόις καὶ ὄχι πόλος) Μ. Π. Μ. (ἔστειλα) Ι. Γ. Μ. (ἔστει-λα) νὰ μοὺ ξαναστειλῆς αὐτὰς τὰς λύσεις, γραμ-μένας εἰς χάρτην τῶν Ἀύσεων) Διογένην τὸν Σινωπέα (εὐχαριστῶ θερμῶς) Ὀνειρον Θεο-νὴς Νυκτός (καὶ τὰ δύο εἶνε ἐξίσου ὠραία· προτιμῶ ὅμως τὸ συντομώτερον) Μαγειρικὸν Δάσος (ἔστειλα ἂν καὶ πολὺ προῶρες τὰ ἐξή-τησες) Ροδόπην [EE] ἢ ὅποια με μεγάλην λυπὴν τῆς ἤκουσεν ἐτι ἔκλεισε τὸ Σχολεῖον τοῦ κ. Μαυρουδάδου, ἐπειδὴ εἶχε σκοπὸν νὰ στειλῆ τὸ σκελετὸ τῆς ἄς εἶνε! τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ Σχολεῖου ὁ μικρὸς μου φίλος Κέκος Καροκέ-φαλος τὸ ἐπρομάντευσε εἰς ὅτι ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα καὶ εἶπε τοῦ πατέρα του· νὰ ἰδῆς, πατέρα, πού αὐτὸ τὸ σχολεῖο θὰ διαλυθῆ!) Ἀδελφὴν Ψυχὴν (περιμένο) Ἄλφα-Βῆτα (δ.α-βασε σήμερα τοὺς ἄσους τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων καὶ συμμορφώσου) Ἄσμα τοῦ Ὁρ-φέως κτλ. κτλ.

Ἔως ὅσοι ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ἀπριλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΝΑΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

- 1. — Διαγωνισμὸς Εσπερωμάτων, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ξ.)
2. — Διαγωνισμὸς Ἀύσεων, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἐ. ξ.)
3. — Διαγωνισμὸς Διηγήματος, λή-γει τὴν 30 Ἀπριλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ξ.)
4. — Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, λή-γει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ξ.)
5. — Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας, λή-γει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ξ.)
6. — Δεκάτη Ἐνάτη Κυριακὴ, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.)
7. — Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων, διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905, (οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς τὸ σημερινόν φύλ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅπου δὲν νὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζομένων, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μετὰ εἰς φακέλους, ἐν ἑκάστῳ περιέχον 20 φύλλα καὶ κλίμαται φρ. 1.
243. Σουλκαβόριφος.
Νῆσον θὰ κάμῃς ἐστὶ Βαλτικὴ, Μ' ἐν ἄλλα μόνον, με φ' καὶ ν'.
244. Μεταγραμματισμὸς.
Καθὼς εἶμαι ζήτησέ με
Ἐστὶς Ἐλλάδος τὰ βουνά·
Ἐστὸ σχολεῖο σου με παίρνεις,
Δέλτ' ἂν βάλῃς ἀντὶ γὰ.
245. Τοῦόριφος.
Τὸ Νοέμβρη θὰ γιορτάσω
Ὁ, τιδήποτε κι' ἂν γίνῃ,
Ἄν τὸν τόνον μου κινήσῃ,
Ἢ κατὰ δὲ σου μέλῃ.
246. Ἀνιγμῶς.
Κατὶ σούφερα νὰ λύσῃς...
Θὰ το εὖρης ἂν θελήσῃς,
Νὰ προσέξῃς, φίλε λύτα,
Πρῶτα-πρῶτα σ' Ἄλφαβῆτα.
Εἶνε ἄβρον, εἶνε γράμμα,
Εἶνε αἰνόμενος, συνάμα
Εἶν' ἐπίρρημα, καὶ ῥῆμα,
Εἶνε καὶ ἀντωνυμία.
Ἐνας ἦχος πάντα ὁ ἴδιος
Ἄλλὰ μ' ἄλλη ὄρθογραφία.
247. Γωνία.
+***** = Μήτηρ ἡμιθέου.
*+***** = Λευκαίνοι.
+*** = Ἴδρυμα καὶ ἐπιπλο.
+** = τῶν Βραβείων...
+*** = Τίτλος ἡγεμονικός.
*+***** = Ἀπόστολος.
+***** = Σύμβολον.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα σχετικὸν με τὴν Διάπλασιν.
248. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.
Πότε καὶ πού ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἐπληρώθη ἑλαφρῶς εἰς τὴν πτέρναν;
49-251. Λογοπαίγνια.
1. — Ποία πόλις σὲ διατάσσει νὰ πῆς σκύλος;
2. — Ποῖος εἶνε ὁ συντομώτερος... κόποις;
3. — Ποῖος Ἀπόστολος εἰμπορεῖ νὰ εἶχε ἄ-λογον;
252. Μωσαϊκόν.
Οἱ κάτωθι Ἀριστεῖς (ἤρωτες τοῦ περιουοῦ μυ-

στορημάτων τῆς Διαπλάσεως), δίδουν ὁ καθεὶς ἀπὸ ἐν γράμμα καὶ ἀποτελεῖται τὸ ὄνομα ἄλ-λου Ἀριστέως:
Χαροδαίλ, Λοῦβεν, Βλίμποθν, Χάρμπε, Πέριων, Ἀλβέρτος.
253. Κρυπτογραφικόν.
1 9 3 4 5 6 7 2 8 9 α 1 6 β = Θὰ τὸ λύσῃς.
2 3 8 1 α 6 β = Ρέει.
3 7 2 6 β = Χύνεται.
4 8 5 2 8 α = Πόλις τ. Ἑλλ.
5 8 α β 8 2 6 β = Ἀκρατήριον.
6 4 6 2 5 6 β = Πόλις εὐρωπ.
7 2 8 α 8 = Ἐγήρασε.
8 1 6 β 5 α 6 β = Ὀπλον.
9 8 β 8 2 α 6 β = Φέγγει.
α 1 6 β α 6 β = Πόλις τουρκ.
β α 1 8 α 8 = Πόλις γαλλικὴ.

[Πῶσα αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΡΑΦΗΛΑ]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 11 καὶ 12
128. Ἰσμήνη (εἰς, μήν, ἦ) — 129. Πρόδι-κος (πρό, δι, κώσ.) — 130. Μονάς-ἄμνος.
131 Α Ο Ι 132. ΑΝΑΝΙΑΣ
ΣΟΥΡΑ (Νίνα, Ἰνα, Σινά.) —
ΥΠΡΜΑ 133-135. 1. Ρῆνος
ΑΚΡΑΓΑΣ (ἀρχαίος Ο ΝΗ-
ΕΛΛΑΝ Ρεύς...) 2. Μείης
ΑΘΗΝΑ (συνήθως Η ΑΕΜ-
Κ Σ Ε βοσ...) 3. Ἄλεις
(πασι ΒΛΑδην...) — 131-140. Τῆ ἀνταλ-
λαγὴ διὰ τοῦ ΜΥΣ: Μυστικόν, ὄμιλος, μύ-
σσης, Μυσία, μυσσός. — 141. ΚΟΡΙΝΝΑ (Κο-
ρίνη, Κορινθία, Κορινθίαν, Ἰσμήνη, Αἰ-
σχίΝη, Οὐρανία.) — 142. Μία χελιδὼν ἑαρ οὐ
ποιεῖ. — 143. Ἐν τῷ Ἀδῷ οὐκ ἔστι μετάνοια.
(Ἐν τῷ Α δι' ΟΥ - κ' ἐς τὴν ν' - α.) 144.
Ἄσκησις τοῦ πρὸς τ'
ἀριστερὰ δένδρου σχη-
ματίζει τὴν ῥάχην τοῦ
ταυροῦ. Τὸ περμένο κα-
πέλλο, ἕως τὴν ται-
νίαν του, σχηματίζει τὸ
ρύγχος του. Τὰ ἄλλα
φαίνονται εὐκόλα, ἐὰν
ἢ εἰκὼν στραφῆ οὕτως, ὥστε ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ
πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς ἀνυπόμεικτάς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐπιτόμιος ὅσοι 10 λέξεις, ἀπαθῆ καὶ αἱ
διηγήσεις τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]
Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
τὸς εἶδους πανταχόθεν. — Πόπη Ι. Κρεστε-
νίτου, Πύργος Ἠλείας. (Ε, 44)
Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια καλλιτεχνικὰ
καὶ ἴδιως τοποθεσίας. — Πολύκαρπος Ἀν-
τωνιάδης, μαθητὴς Γυμνασίου, Λευκωσία Κυ-
πρου. (Ε, 45)
Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια Ἑλληνι-
στῆ, Γαλλιστῆ, Γερμανιστῆ καὶ Ἀγγλι-
στῆ — Διευθυντὴ ἀσφαλεστάτη Δ' Ἰ. Διμι-
τρίου Ἐρνέστου, ἰατροῦ, Ἀθήνας. (Ε, 46)
Εἰς τὸν ευγενέστατον καὶ ἀξιότιμον κ. Χρῆ-
στον Βλασσόπουλον πέμπομεν τοὺς φιλικούς
μας χαριετισμούς, εὐτυχήσασαι νὰ γνωρίσω-
μεν αὐτόν. Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν ἀντάμωσιν. —
Μαργαρίτα καὶ Ἐλένη Κωνσταντινίδου. (Ε, 47)
Ἡ ἀπάντησις εἶνε γνωστοτάτη, ἀγαπητὴ
Μεγάλη Ἑλλάς, ἀποφεύγοντες ὅμως τὴν
ἐπανδλήψην αὐτῆς σεβόμενοι, οὐχὶ τὸν μελανεῖ-
μονα... ἀλλὰ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ. — Νηκο-
κόραξ, Γόρδιος. (Ε, 48)
Πῶς περῶντες εἰς τὴν Δάρισσαν, φιλιτάτη Ψα-
ροπούλα καὶ Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι; —
Τρεμοσβύνων Ἀδελφίδης. (Ε, 49)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς:
Ἐτησίαι... φρ. 7.— Ἐτησίαι φρ. χρ. 8.—
Ἐξαμηνίαι... φρ. 4.— Ἐξαμηνίαι φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνοι... φρ. 2.15 Τρίμηνοι φρ. χρ. 2.40
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.
Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος
Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαΐου 1905
Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 23

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)
Κατὰ τὰς ὁκτώ τὸ πρῶτ', ἢ διάβασις
τῆς σαβάνης εἶχε συντελεσθῆ καὶ οἱ τα-
ξειδιῶται ἀπεβιβάζοντο εἰς μίαν ὄχθην
σκαπασμένην με δάση μεγάλα, τὰ ὅποια
προεξείκειντο ἕως τὴν βάσιν τοῦ βου-
νοῦ, διακλαδούμενα κατόπιν πρὸς ἄλλα
βουνά, τὰ ὅποια διεκρίνοντο μα-
κρύτερα.

Ἐνθαρυμένοι ἀπὸ τὴν σιω-
πὴν, ἢ ὅποια ἐβασίλευεν ὑπὸ τὰ
δένδρα ἐκεῖνα, ἐκοιμήθησαν με-
ρικὰς ὥρας, καὶ κατόπιν ὁ Για-
ρουρῆς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀνα-
χωρήσεως.
Ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ του ἐκοί-
μωnton, εἶχε κόψῃ ἐν μικρὸν βαμ-
βοῦ καὶ εἶχε κατασκευάσῃ μίαν
φλογέραν μῆκους πενήντα ἑκατο-
στομέτρων.

— Προσεγγετέ πού πατεῖτε, εἶ-
πε. Διότι, ἐνδεχόμενον εἶνε νὰ
πατήσετε κανένα φεῖδι, καὶ νὰ σας
δαγκάσῃ.
— Μά, δὲν θὰ τα προσκαλέ-
σης κοντά σου; — ἠρώτησε ὁ Δὸν
Ραφαήλ.

— Ὅχι ἀκόμα, ἀφέντη.
Εἰσέδυσαν εἰς τὸν δάσος προ-
χωροῦντες με προσφιλῆς καὶ
προσεχόντες πολὺ πού ἐπατοῦσαν
τὰ πόδια των. Ὑπὸ τὰ φυτὰ ἐκεῖ-
να δὲν ἐφαίνοντο οὔτε πθήκηαι οὔ-
τε πτηνά, ἀλλὰ εἰς τὰ χαμόκλα-
δα ἐχοροπηθοῦσαν κ' ἐμάλλοναν
μεταξὺ των πᾶμπολλα ζεύγη τσα-
λαπετεινῶν τῆς Ἀμερικῆς, πού
εἶνε ὠραϊότατοι, με πτέρυγας χρυ-
σοειδεῖς, καὶ στολισμένοι με λο-
φία ἀπὸ πτερά κινητὰ, καὶ ἔχουν
χαρὰντῆρα ἀρετὰ φιλόνηκον.
Ὅταν οἱ ταξειδιῶται ἐφθασαν
εἰς μίαν μικρὰν ἐξαίθραν, ὁ Για-
ρουρῆς ἐστάθη, ἔφερε τὴν φλογέ-

ραν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἐτόνισεν ἐν
ἐμβατήριον ἀλλόκοτον με χαυνωτικὰς
καὶ πενθίμως ποιητικὰς.
Ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ
ἰατρὸς δὲν εἶπαν λέξιν ἀλλὰ οἱ ἦχοι ἐ-
κείνοι παρήγγον ἐπ' αὐτῶν ἀποτέλεσμα,
τὸ ὅποιον ποτὲ πρὶν δὲν εἶχαν αἰσθανθῆ.
Τὰ νεῦρά των στιγμὰς τινὰς ἠρεθίζοντο,
καὶ κατόπιν ἐξαφνα ἠσύχασαν, καὶ ἐπει-
τα τοὺς ἐκυρίευσαν ἀνεξήγητος ἔκλυσις,

— Τί παῖζει αὐτὸς ὁ διαβολοῦνδός;
ἔλεγεν ὁ Ἀλόνσος. — Αἰσθάνομαι μίαν
κακοδιαθεσίαν, πού δὲν ἡμπορῶ νὰ τὴν
ἐξηγήσω.
— Φυλαχθῆτε! — ἀνεβόησεν ὁ ἰατρὸς.

Κάτω στὰ χαμόκλαδα, κάτω ἀπὸ τὰ
ξηρὰ φύλλα τῶν γιγαντωδῶν δένδρων,
ἠκούοντο ἐλαφρὰ τριξίματα, τὰ ὅποια
ἐπλησίαζαν ἀργὰ-ἀργά. Ἐξαφνα, ἐνε-
φανίσθη ἕνας ὄφις, ἐπειτα δεύτερος, ἔ-
πειτα ἄλλοι δέκα, εἴ-
κοσι, πενήντα, ἐκατόν.
Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη
τοῦ δάσους ἐσπευσαν νὰ
ἐλθουν, ἐλκυόμενοι ἀπὸ
ἐκεῖνην τὴν μουσικὴν,
ἢ ὅποια φαίνεται τοὺς
ἐγοήτευεν. Ἦρχοντο
ἐρπόντες οἱ οὐρουτοῦ,
οἱ ἔχοντες λευκάς ρα-
βδώσεις, με ἕνα σταυ-
ρὸν εἰς τὴν κεφαλὴν·
οἱ χιθόνηαι, ἢ βόαι συ-
σφιγκτήρες, μῆκους δε-
κα καὶ δώδεκα μέτρων,
οἱ ὅποιοι εἶνε χονδροῖ
ὄσον ὁ μῆρὸς τοῦ ἀν-
δρός, ἀλλ' ἐντελῶς
ἀβλαβεῖς, ἐξημερόνον-
ται μάλιστα εὐκόλως
καὶ τρέφονται εἰς τὰ
σπίτια διὰ νὰ κυνηγοῦν
τὰ ποντίκια· οἱ κινδύ-
νωδέστατοι κόβρα-θή-
πο, οἱ ἔχοντες μῆκος
τριῶν μέτρων, καὶ λε-
πτοὶ ὡς καλαμάκια,
με δέρμα ὡχροπράσι-
νον· οἱ κρινάρα καὶ
οἱ φέροντες τὸ περίε-
ρον ὄνομα βουλοκέρια,
— ἐρπετὰ, τὰ ὅποια ἀ-
γαποῦν μανιωδῶς τὸ
γάλα καὶ εἰσδύουν τὴν
νύκτα εἰς τὰ καλύβας
τῶν Ἰνδῶν διὰ νὰ πι-
πίλισουν τοὺς μαστοὺς

"Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρπετὰ εἶχαν σταματήσῃ..." (Σελ. 178, στήλ. α')